

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.126 van 10 maart 2015
in de zaak A. 215.013/XIV-36.236**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 13 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 136.851 van 22 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 19 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Het bestreden arrest heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven na de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal. Zoals de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, verhindert het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) niet dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd. Geen enkele wetsbepaling verzet zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat het cassatieberoep bij de Raad van State tegen dat arrest niet-toelaatbaar werd verklaard met een beschikking van 12 augustus 2014. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.2. In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede onderdeel van het enige middel aanvoert, beschikte de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk over een gebonden bevoegdheid op grond van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ *juncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat verzoeker geen belang had bij een eventuele nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing nu de staatssecretaris niet anders zou kunnen dan een nieuw bevel af te leveren nu zijn asielaanvraag definitief is geweigerd. Gelet op deze gebonden bevoegdheid, diende de aanvankelijk bestreden beslissing geen verdere motivering te bevatten betreffende de persoonlijke en individuele situatie van verzoeker. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.3. In het derde en laatste onderdeel van het enige middel gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin wel degelijk wordt ingegaan op de aangevoerde schending van het hoorrecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest immers vast dat verzoeker nalaat aan te geven welke specifieke omstandigheden hij had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, zoals dat door de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie wordt voorgeschreven. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met zijn financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams